

Sygn. akt VIII Kop 170/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Radojewska**

Protokolant: st .sekr. sądowy Agnieszka Boniecka-Koźłuk

przy udziale Prokuratora: Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu sprawy A. A.

z wniosku Ministra Sprawiedliwości

w przedmiocie wydania postanowienia o prawnej dopuszczalności przekazania do wykonania kary łącznej 1 (jednego) roku i 4 (miesiące) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku, sygn. akt X K 1244/10

na podstawie art. 610 § 2 kpk, art. 611 § 3 kpk

postanawia:

1. stwierdzić prawną dopuszczalność przekazania do wykonania w Republice Bułgarii kary 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. A. s. S. i A., ur. (...) w W. w Bułgarii – obywatela Bułgarii, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku, sygn. akt X K 1244/10;
2. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk i art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) plus VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skazanemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją;
3. na podstawie art. 624 § 1 kpk koszty postępowania przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku, w sprawie o sygn. akt X K 1244/10, skazano A. A. za popełnienie czynów wyczerpujących dyspozycję:

- jeden czyn - art. 278 § 1 i 5 kk, w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

- dwa czyny - art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk

Powyższym wyrokiem orzeczono wobec A. A. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W dniu 31 lipca 2013 roku do tut. Sądu wpłynął wniosek Ministra Sprawiedliwości o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania do wykonania w Republice Bułgarii kary łącznej orzeczonej wobec A. A. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku, sygn. akt X K 1244/10.

A. A. oświadczył, że wyraża zgodę na przekazanie jego osoby do Republiki Bułgarii celem wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt X K 1244/10.

Sąd zważył co następuje :

Rolą Sądu w postępowaniu o przekazanie do wykonania kary, jest ocena prawnej dopuszczalności dokonania przedmiotowego przekazania. Podstawę przekazania w niniejszej sprawie stanowią przepisy Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 roku, której Polska jest sygnatariuszem, a także art. 611 b § 2 kpk, który wskazuje negatywne przesłanki przekazania kary do wykonania w państwie obcym. Zaistnienie choćby jednej z negatywnych przesłanek wskazuje na niedopuszczalność przekazania orzeczenia, do wykonania w państwie obcym. Natomiast art. 3 Konwencji w ust. 1 ustanawia bezwzględne przesłanki o charakterze pozytywnym, co oznacza, iż wszystkie muszą zostać spełnione, aby nastąpiło przekazanie orzeczenia do wykonania w państwie obcym.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych prawnych przeszkód przekazania kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.

Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się z dniem 2 czerwca 2013 roku i podlega wykonaniu, zaś przedawnienie wykonania kary nastąpi w dniu 12 kwietnia 2028 roku. A. A. jest obywatelem Republiki Bułgarii i nie korzysta w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu. Czyn, za który A. A. został skazany, jest również karalny sędownie według prawa karnego Republiki Bułgarii. Kończąc rozważania dotyczące przedmiotowej dopuszczalności przekazania stwierdzić należy, iż przekazanie nie jest sprzeczne z polskim prawem. W tym stanie rzeczy Sąd uznał przekazanie wyżej wymienionego orzeczenia do wykonania za granicę za dopuszczalne. O kosztach za obronę skazanego wykonywaną z urzędu, która nie została opłacona w całości ani w części, orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.). Podstawą zaś naliczenia wysokości wynagrodzenia były § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.). Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w sentencji.